

(המשך מעמוד 5)

שני כוחות אדירייהשפעה: המטכ"ל מי כאן, התעשייה האווירית מכאן.

אולם המאבק עמוק יותר. גם מתנגדי די המטוס מודים שהוויתור עליו הוא מכה נוראה. זהו ויתור על הפרוייקט הגדול והמושך ביותר, המציב אתגר לטכנולוגיה הישראלית. זהו גם ויתור על נכס אנושי שאין דומה לו בארץ. הלבאי הוא הרה המתנשא מן השפלה האפורה.

אולם גם חסדי הלבאי מבינים כי המשך הפרוייקט עלול לפגוע בפרוייקטים חיוניים אחרים של צה"ל, פחות ראויים ומושכים, אך יותר זולים, ואולי גם יותר יעילים לפיתרון הבעיות של שדה הקרב העתידי.

ההמולה הגוברת. כך נוצר מעין תיקו, כאשר מומחים מכל הסוגים וורקים לאוויר מיספרים ומחי קורים, כפי שלולין מגלגל באוויר כדורים ציבעוניים. גם אנשיההצמרת נבוכים.

אולם בישראל, כל דבר הופך לחגיגה מיפלתית. לשני הצדדים נמצאו חסידים-שוטים, בעלי גישה "אידיאלי" לגיטי" לבעיית הלבאי: השמאל האי ריאולוגי מתייצב אוטומטית נגד ה"ביא, הימין האידיאולוגי קם אוטו" מטית להגנתו. ואילו השמאל הפועלי מתייצב לימין הפרוייקט, כדי לשמור על מקומותהעבודה, והימין השמרני המעמדי מתריע נגדו, מטעמים אינטי" רסנטיים משלו.

בהמולה זו, שאין לה עוד קשר עם נתונים מציאותיים, התכנסו הפוליטיקאים והחליטו בשתי ועדות של הנכנס לתמוך בהמשך הפרוייקט, בעוד שקצינים אלמוניים וזעקים נגדו, ואילו הממשלה — קבוצת פוליטיקאים החשופים לכל הלחצים — מתנגדת ושואלת את נפשה להתחמק. אך כל דרכיההכריחה חסומות. אי פעם יהיה צורך להחליט.

יחסים מרחביים

זרע הפורענות

יותר מכל אדם אחר

היה כמיל שמעון אשם

בטרגדיה הלבנונית.

אחרים שילמו את המחיר.

שום נציג ישראלי רשמי לא השתייך בחלוותיו של כמיל שמעון. הוא נקבר בנחלת-אבותיו שאליה לא היתה לו עוד גישה בימיחיי האחרונים. היא נכבשה זה מכבר על-ידי אויביו הררוריים.

עבודת אלה מלמדות על כישלון מוזימותיו של הפיאורל הלבנוני-מא"רני — אדם האחראי אולי יותר מכל אחר לטרגדיה הנוראה שפקדה את לבנון.

אלפים רבים שילמו כחייהם עבור תוכניותיו של שמעון. הוא עצמו מת בשבוע שעבר בגיל מופלג — במיטה. על המיזבת. ככל ארץ יש פוליטיקאים המעמידים את האינטרסים האישיים, הכיתתיים והעדתיים שלהם מעל לאינטרס הלאומי. אבל אין זו תופעה רגילה שאדם מוכן להקריב את עצם קיומה של האומה על מיזבה האינטרסים האלה. כזה היה שמעון.

הוא לא היה היחיד. הוא היה תופעה לבנונית מקובלת: פיאורל עתיר-כסף, ששלט כשטח מסויים כמנהיג עדה מסויימת. בשטח זה הוא היה השילטון המעשי. לרשותו עמד צבא פרטי. השבט שלו היה מוסווה כמיפ"לגה פוליטית מורדנית. בעלת שם פוליטי מורדני. "המפלגה הליברלית הלאומית".

מבחינה זו לא היה שמעון שונה מעמיתיידיכיו המארוניים, כגון סר ליימאן פראנגיה בצפון ופיאר ג'זמייל במרכז הלבנון. הוא לא היה שונה גם מן המנהיג הררוריים, כמאל ג'ונבלאט, המנהיגים המוסלמיםהסוניים, ועוד.

(המשך בעמוד 8)

כוכבי מישפט דמיאניוק נמצאים כולם ביחד במלון המהודר

במיזרח-ירושלים, מתעלמים זה מזה ומדברים עם דפנה ברק

הכוכבים מדברים

(אבל לא זה עם זה)

יום ראשון, גינת המלון. אמריקן-קולוני:

תפאורה עתיקה, ריח נושן באוויר, כאילו הזמן עמד מלכת. אחד הכוכבים הראשיים, ג'ון דמיאניוק — נער בתחילת שנות ה-20 שלו, שהכינוי "ג'וניבו" פשוט מתלבש-מתבקש עליו — מסתובב הלך ושוב, כשפניו מועדות למטרה כלשהי. לג'וני — מכנסונים קצרצרים בצבע כחול, חוטם מחוטב — יש מין זוהר הוליוודי.

אירין, אחותו השבררית, כבר אינה סוכנת בין האבנים הירושלמיות הקרירות של המלון. היא שבה לביתה בארצות-הברית. התינוק הרגיש לא טוב, מפיץ ג'וני אבק-כוכבים.

ורח, אימו, עדיין מתאכסנת במלון.

כנסת הזה יש סטאר נוסף — סופר-סטאר: זהו מרק אוקונור, הפרקליט המפוטר. מאז שהוטלה פיצצת-הפיטורין, חיים הכל, זה לצידו של זה, במלון המשרה שלוה שכזאת.

הם חולפים זה על פניו של זה ללא אומר, ללא התייחסות. מיצבורי השינאה ההדרית מקבלים תחמושת יזימומית בעת ארוחתההבוקר בנינה, או ארוחתההערב בחדרההאוכל.

ג'וני, הוא (אוקונור), לא איכפת לו מאבי. אבי בכלל לא קיים עבורו, אחרת הוא לא היה מתנהג כפי שהוא מתנהג. לכן גם הוא איננו קיים בשבילנו?

לא מדברים, אבל מתעניינים — מאוד מתעניינים — זה בזה. כל מי שמדבר עם אחד הצדדים המככבים בעלילה הזאת עשוי לזכות במיזב תשומת-הלב והפינוקים אצל הצד השני. בעגה המיקצועית מכנים זאת "ריגול תעשייתי".

עיתונאים, למשל, הם מרגלים לגמרי לא-רעים בפוטנציה. ויש שמועות על משא-ומתן עם צד אחד או יותר. לא ברור מי מפיץ בדיקה את השמועות — גובה המחירים, מהות העיסוקה, הנפשות הפועלות. לא ברור גם אם השמועות הן ורוקא למורת-רוחו של הצד המדובר. אולי — כאמת אולי — הן ורוקא מסיבות לו קורת-רוח. ויש שמועות שונות ומשונות על הידידות שנקמה בין יורם שפטל לבין ג'וניבו. יש גם שמועות על הצלחתיו של אוקונור בקרב המין הנשי.

"ערפל קרב", "השקט שלפני הסערה" — אלה הכינויים העולים בראשו של מי שמסירי באתרההתרחשות, עטור כדירהחרס וצמחההגרניום הציבעוניים. של המלון "אמריקן-קולוני". גיבורים ראשיים מאיימים בהטלת פצצות!

במשבכה שניה או שלישית או רביעית, אם יש בידך פצצה ובכוננתך להטילה, האם תשב מול ספרההטלפונים ותטלפן לכל מי שעלול להימצא בטווח הררסני שלה?

קאט?

קאט?

אוקונור מדבר

מאז פוטר מתפקידו — משליחתו, ליתר-דיוק, כפי שהתייחס אליה — התעטף מרק אוקונור בשתיקה והפיץ סביבו מיסתורין לכל עבר.

המיסתוריות התכוונה — והצליחה! — למקד סביבו את העניין הציבורי, ולורות מבוכה כמחנהההאויב, המחנה שהוא שימש לו דובר ראשי עד לפני זמן קצר.

ביום הראשון, אחרי השבוע שבו העיד דמיאניוק מעל דוכן-העדים (ראה הגרור) הוא מסכם: "מה קרה לעדות? עדותו של דמיאניוק בארצות-הברית היתה מושלמת: הוא לא שיקר, לא חיפה, לא התבלבל! כך הכנתי אותו. מעולם לא הכנתי מישהו לשקר.

"אופי העדות תלוי הרבה כמי שמכיר אותה.

"לדמיאניוק היתה בעת עדותו אישיות חצויה: מצד אחד רצה לספר את האמת, רק האמת וכל האמת. מצד שני — הוא הוכן לשקר.

"מרוע לשקר, אם האמת היא שהוא אינו איוואן האיום, או, זאת השאלה! שאלה טובה מאוד!"

בן ג'וני דמיאניוק

הוא רוצה להיות עיתונאי?

פרקליט מפוטר אוקונור

הוא לא צריך לשקר?

נכון, זה לא מסתיר עם ההיגיון. אולי הוא מסתיר משהו אחר מהתקופה הזאת. אולי חביות אישם באותה התקופה פצצות נוספות.

"ישבתי מאוד מוטרד במשך עדותו של דמיאניוק. ראיתי על הדוכן אדם שונה לחלוטין מזה שהיכרתי.

"שאלתההשאלות היא מדוע, בעת הקרטיט ביותר עבור לקוחו במישפט — עדותו — נוסע לו יורם שפטל הישראלי לאנגליה, ומותר בישראל את ג'ון גיל דובר-האנגלית, שאינו מתמצא בחוק הישראלי? האז יש למישהו תשובה לזה, מדוע ננטש לקוח?"

אוקונור משוחח איתי בין ישיבות רחופות והנחתות בלתי-צפויות, אך תמיד תמיד, מאוד חשובות". האיש רציני ביותר: "אני אוהב את ישראל. אנשים לא מאמינים שבגלל זה אני נשאר בארץ, ובכן, זה לא למכירה. את זה אני לא מוכר. אני חושב שהריבה אנשים בכל-זאת אוהרים אותי, ומבינים שאני נשאר כאן בגלל האנשים, האווירה. זה שיש לי כאן חברים שאני יכול לטלפן אליהם ב-3 לפנות בוקר, והם ינוקו ממיטתם לעזור לי — נסי לעשות זאת בארצות-הברית: "אני נשאר כאן רק עד שהמישפט ייגמר, מה פיתאום! אני מאוד אוהב את ירושלים. המקום הזה חשוב לי. אשאר כאן שנה-שנתיים, ואחר-כך אחשוב על עליה וכל זה.

"הצד השני מפיץ שיש לי בעיות-מס בארצות-הברית? אני ממש שמח שאני מעסיק אותם כליך. מוטב שיתעסקו בהצלח ג'ון דמיאניוק?

"אני מנסה במשך ארבעה-חמישה שבועות (מאז פיטוריו) לנחות על כפות רגליי, כמו חתול.

"שפטל וג'וני עושים לי טובה גדולה. במה? בכך שהם מלכלכים עליי.

"אולי טעיתי בכך שלא פיתחתי מערכת-יחסים הדוקה יותר עם המישפחה. עם ג'וני? ובכן, אני לא בייביסיטר! לא היה לי זמן לכך, בעת שייצגתי את אביו.

"אשתי מגיעה ארצה בימים הקרובים. היא מביאה עימה פצצה, סקופים!"

ג'וניבו מדבר

ג'וניבו יושב לצידו על מדרגות-האבן של מלון "אמריקן-קולוני". הוא ממוקד כולו לעבר פתח המלון. תנועותיו די מתוחות.

אני מחכה למרק אוקונור. ג'וני — לא, הסרקום שלו. בכל הנוגע לאוקונור, יושב עליו היטב: "אז עכשיו הוא רוצה להיות עיתונאי? כך סיפרו לי. מה קרה לרצונו העז להיות עורר-דין?"

"הוא צריך כסף? מה פיתאום? יש לו 600 אלף דולר! אני יודע! זה הסכום שאנחנו שילמנו לו. הוא לא שילם פרוטה למלון או לחברות-התעופה. אנחנו הוספנו לסכומים שנתנו לו 42 אלף דולר עבור הוצאותיו. שהיית מישפחתו בישראל בלבד עלתה לנו 10 אלפים דולר!"

"מה הם עשו פה? אני מרגיש שהונאו אותי. אוקונור לא מפסיק לספר סיפורים, וזה אפילו לא מטריד אותו כשהוא נתפס בזה.

"אין לי מושג כמה מישפטים פליליים הוא ניהל לפני ששכרנו אותו. עורכי-דין אחרים סיפרו לי שהוא לא ניהל אף מישפט פלילי אחד לפני המישפט של אבי.

"העיקר — עיתונות! זה מה שחשוב, על פי אוקונור.

"הוא מכין פצצה תכתבי שגם אנחנו.

"באמת, אין לנו זמן להתעסק עימו. אין לנו זמן למישחקים שלו. העיקר זה אבי. באוקונור נטפל כבוא העת. יבוא יומו!"